Ágh István

Csucsa, Ady nélkül

Csucsa felé épp így élhette meg
a májust Ady Endre, s mintha nagy
barna szemével nézném a magas
szorosra kéken záruló eget,
melyben az erdők szökőkútjai
tünékeny bárányfelhőt habzanak,
miközben határtalan zöldön át
a Sebes Körös kanyarulatát
követve együtt bujkál a vasút
az országúttal, az ország viszont
régóta megszűnt a kocsin kívül.

Még azt hiszem, véglegesen magyar
amit a költő a nyelvére vett,
hisz erre mindent az ő végzetes
vonzása rántott össze, s engem is
az emlékére vágyó képzelet
húzott az öreg házba, ám belül,
mintha félben hagyott hurcolkodás
kellős közepén állnék tétován,
azt sem tudom már, mit keresek itt,
hogy, amit látok, hozták vagy viszik,
s honnan hiányzik vajon, ami nincs?

Látom, amint a fényképmásolat
papírja együtt pusztul Adyval,
pedig a győztes ünnepelteti
magát a vesztes emlékeivel,
mintha végleges lenne, ami van,
véres csaták utáni béna csönd
szűri a hegy felől a félhomályt,
s valami könyvből ismerős alak
lép elő, s tettet akkora közönyt,
amekkora a hű „négy-öt magyart”-t
visszafojtott sírásra készteti.

Talán az ő kertésze fonja kinn
szívhalászó hálóját, s kiveti
a mohos sziklakertre, mint finom
fűből szőtt, leheletkönnyű fátyolt,
kék csillagokkal hímzett takaró
teríti a remete kan nyomát
végig a kivetettek avarán,
hogy eszedbe ne jusson az a föld,
melyből a titkos sárga rózsa nő,
s ne tudd, ahogy a május rabul ejt,
mivel felejtet, mikor andalít.